

המקורבים

גליון שבועי לזוויכי הישיבות בני התורה
המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
גליון ג' פרשת לך לך התשע"ט

מתוודעים ||| זודעות המקורבים

קו חניכי הישיבות – ברסלב

כבר למעלה משנה וחצי שישנו קו פעיל במיוחד לחניכי הישיבות בני התורה 'המקורבים' לרבינו הקדוש זי"ע.

כעת הוכנס לקו בס"ד הכינוס האחרון של הארגון החשוב 'הקבוצה' הפועל רבות בקרב חניכי הישיבות שזכו להתקרב לברסלב.

נושא הכינוס הוא: קרוב רחוקים וקרובים.

מס' הקו: 077-31-40-331 בשלוחה: 3.1

פרוט שלוחות הקו מופיע בגב הגליון.

שמעו ותחי נפשכם!!

כינוסי 'הקבוצה'

בעקבות הצלחה הגדולה בכינוסי הארגון החשוב 'הקבוצה', מתחיל מיזם חדש של כינוסים איזוריים, כשבכל חודש יערך כינוס מיוחד לתושבי אותו האיזור, כל חודש – איזור אחר.

הכינוס הראשון יתקיים אי"ה בר"ח כסלו בירושלים. פרטים נוספים יבואו בעלונים הבאים ובקו חניכי הישיבות – ברסלב.

שידוכים למקורבים

נפתח מאגר שידוכים יחודי ואיכותי מבית 'הקבוצה', המיועד לבני הישיבות שהתקרבו לרביה"ק ומחפשים שידוך בכון זה.

להרשמה וקבלת טופס: 0583260647

או בכתובת: A9996560@GMAIL.COM

מערכת 'המקורבים'

השיעורים הקבועים!!						
סדר	חודש חשוון	הדף היומי מסכת מנחות	מסנה ברורה עמוד יודשי	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות ח"ה	העמוד היומי
1	יא	עא	חזרה	צ:	קסט	טו.
א	יב	עב	שכה, מג-ז	צא.	קע	טז:
ב	יג	עג	שכה, מח-מט	צא:	קעא	טז.
ג	יד	עד	שכט, א-ג	צב.	קעב	טז:
ד	טו	עה	שכט, ד-ט	צב:	קעג	יז.
ה	טז	עו	של, א-ג	צג.	קעד	יז:
ו	יז	עז	חזרה	צג:	קעה	יח.

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה א.

יסוד הזוסידות ||| המשיך פרק: א. בעניין הוודאה בכלליות ובפרט על ההתקרבות לצדיק

יסודות זוסידות ברסלב מתבארים על סדר עשיר ידידות, לרבי יצחק ברייטר הי"ד

ובעצם מעלת הוודאה האריך בזה מוהרנ"ת בכמה מקומות ובאמת יש להתבונן בדבר נפלא שמצינו בתפילת שמו"ע שיעקר המקום שמעכב בו הכוונה הוא בברכת אבות, ו"א ברכת מודים [עו"ב במשנ"ב סי' קא ובקה"י ברכות סי' כז], כי העיקר הוא הברכות שהם הוודאה להשי"ת [וע"כ גם בשאר התפילה כתב הטור שם שהעיקר הוא לכוון בחתימת הברכות, והיינו כי העיקר הוא הוודאה].

והנה כל זה הוא על עיקר עניין הוודאה, ועניין פרטי ומיוחד מצינו בעניין הוודאה על ההתקרבות לצדיקים שהוא מכניע את הקליפה שמתגברת כשהאדם עולה מדרגא לדרגא וכמבאר בליקוטי מוהר"ן [סימן כה אות ה] וז"ל שם ג"ם דע שקדי להכניע הקליפה המסבכת שבכל מדרגה כנ"ל, על זה צריך שיעורר שמחה של מצוה על עצמו. הינו שישמח על ידי שיזכר שזכה להתקרב להשם יתברך, וזכה להתקרב לצדיקים המקרבים אותו להשם יתברך. ועל ידי השמחה זו, הוא משבר הקליפה ונקנס למדרגה שניה.

ובליקוטי הלכות [או"ח הלכות תפלת המנחה הלכה ז אות נג] מבאר מוהרנ"ת את עוצם התיקון שנעשה עי"ז שזבה מתתקן בחי' ד' שמות הוי"ה בחי' שיר פשוט כפול משולש מרובע, וז"ל שם ג"ם שיר פשוט כפול וכו' שנעשה על ידי שמקדש מחשבתו עד שעובד ה' יתברך כראוי ומגלה מלכותו יתברך כפזר לעיל, עקרו נעשה על ידי השמחה, על ידי שמתגבר לשמח את נפשו לקים עבדו את ה' בשמחה, שזה עקר שלמות הקדשה כמו שכתב אדוננו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה כמה פעמים וכמבאר בכל ספרי קדש עצם מעלת קדשת השמחה של מצוה וכו'. וזה בחינת שיר פשוט כפול משולש מרובע וכו'.

כי מובן בתוך דברי אדוננו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה שצריך לשמח נפשו בכל מיני עצות, והעקר על ידי שלא עשני גוי, ועל ידי שנתקרב לצדיקי אמת והבדילנו מן התועים החולקים עליהם בחנם. וכן על ידי שמוצא בעצמו איזה נקודות טובות עדין כמו שמבאר בהתורה אצמרה לאלקי בעודי עין שם. והשמחה היא בחינת שיר ונגון בחינת עשרה מיני נגינה, כמו שכתוב עלי עשור ועלי נבל, כי שמחתני ה' בפעלך כמו שמבאר במקום אחר. וזה בחינת שיר פשוט כפול וכו' כי על ידי ששמח עצמו בנקודת האמונה הקדושה שהיא שלא עשני גוי, וזה בחינת שיר פשוט שמשמח את עצמו שהוא איש יהודי שמאמין בה' יתברך שהוא פשוט בתכלית הפשיטות כפזר לעיל. ושיר פשוט זה בחינת יוד כפזר לעיל. שזהו בחינת קדשת ישראל עם קדוש שנקראים כלם צדיקים, כמו שכתוב ועמר כלם צדיקים שנקראים על שם היוד כמו שאמר רבותינו זכרונם לברכה (מנחות ט.), ועל כן נקרא כל אחד איש יהודי על שם היוד. וזה בחינת שיר פשוט שמשמח את עצמו על שהוא איש יהודי ולא עשני גוי.

ואחר כך צריך להוסיף לשמח את עצמו במה שזכה להתקרב להצדיקי אמת ונעשה בחינת שיר כפול שהוא בחינת י"ה. כי ה' היא בינה, בחינת התבוננות בגדלתו יתברך שזה עבודת הצדיק האמת שהוא איש תבונות שמכניס בלב המתקרבים אליו התבוננות בגדלתו יתברך. וצריך לשמח עצמו מאד בזה שזכה להתקרב להצדיקי שמכניס בו השגת אלקות, כמו שמבאר בהתורה מישרא (סימן ל חלק א) שעקר השגות אלקות הוא על ידי שמתקרב לרבי אמת שהוא צדיק גדול במעלה מפלגת מאד וכו' עין שם. ועל ידי זה נעשה שיר כפול וכפזר לעיל.

ואחר כך צריך להוסיף לשמח את עצמו גם במה שמוצא בעצמו נקודות טובות עדין, כי איך אפשר שלא עשה איזה טוב מימיו וכו' כמו שמבאר בהתורה אצמרה כפזר לעיל. וזה בחינת שיר משולש ששמחתו בשלשה בחינות, מה שלא עשני גוי, ומה שהבדילנו מן התועים החולקים המרחקים מהצדיק האמת, ומה שזכינו בעצמנו כל אחד לאיזו נקודת טובות. וזה בחינת שיר משולש.

וזה בחינת מה שאיתא (במדרש חזית שיר השירים) על פסוק שחורה אני וכו', שחורה אני במעשי ונאווה אני במעשה אבותי וכו'. זה בחינת מה שמשחקים ומשמחים את עצמם במה שלא עשני גוי רק זכיתי להיות מזרע אבותינו אברהם יצחק ויעקב שהורישו לנו ירשתנו הטובה להאמין בה' יתברך, כמו שאנו מתפארים בזה בכל יום שאומרים אשרינו מה טוב חלקנו וכו' ומה יפה ירשתנו וכו'. וזה בחינת שיר פשוט כפזר לעיל. עוד איתא שם במדרש הנזכר לעיל שחורה אני במעשי ונאווה אני במעשה הצדיקים. זה בחינת השמחה מה שאין אנו חולקים ומתנגדים על הצדיקים שזהו בחינת שיר כפול כפזר לעיל. ועוד איתא שם שחורה אני במעשה העגל ונאווה אני במעשה המשכן. הינו שגם במעשי נמצאים כמה נקודות טובות וכמובא בפירוש רש"י על פסוק זה עין שם. זה בחינת שיר משולש כפזר לעיל.

ועל ידי כל זה שמשמח ומחזק עצמו על ידי כל הנזכר לעיל, על ידי זה הוא מתגבר לחטף גם עתה איזה טוב, תורה ותפילה וצדקה ומעשים טובים, שזהו בחינת קבלת על מלכותו יתברך, ועל ידי זה נעשה שיר מרובע שהוא שלמות השם יהו"ה, שהוא על ידי שמשמח עצמו בשלש בחינות הנזכרות לעיל עד שמחזק עצמו גם עתה על ידי זה לסור מרע ולעשות טוב לקבל על מלכותו יתברך שזהו עקר שלמות השם. כי על ידי כל מה שעובדים אותו יתברך כביכול נשלם שמו יתברך כידוע. וזה בחינת שיר מרובע ונשלם השמחה שהוא בחינת עשרה מיני נגינה וכו'. אשרי שיאמץ בזה עד שיזכה לכל הנזכר לעיל.

לך לך – אל נשמתך

נמצא שבפסוק זה החל השם יתברך להכניס ולחנכו לעבודתו, כאשר התחיל לנסותו ולהוליכו מדרגה לדרגה. ועל זה דרשו חז"ל את הפסוק "שמעי בת וראי והטי אזנך" שמדבר לכל נשמה ומדריכה איך להיכנס לעבודתו יתברך. ובפסוק זה מבואר שצריך לילך מדרגה לדרגה; בתחילה 'שמעי בת', ורק אחר כך 'וראי' ואחר כך 'והטי אזנך', וכל זה תלוי ועומד בכך שיעמוד בנסיון של 'ושכחי עמך ובית אביך'.

ובספר 'קדושת לוי' מבואר שכשאמר לו 'לך לך' היינו כפשוטו שילך לו באשר ילך, כלומר לכל מקום שרואה צורך ללכת, כי באמת בכל מקום שהולך, שם הוא מקומו, כי יש שם ניצוצות הקדושה השייכים אליו, וממילא בכל דרך שהולך – הוא מתקדם והולך 'אל הארץ אשר אראך', כלומר למקומו השלם והאמיתי. כי כל המקומות שבדרך אינם בדיעבד, אלא הם חלק מהדרך בכדי להגיע אל התכלית שהוא ארץ ישראל, שבלא כל הדרכים שבאמצע אי אפשר להגיע אליהם.

ונמצא מכאן שגם ההדרכה לכל אחד הוא – להאמין שכל הדרכים והמצבים שעובר בהם – הכל הוא חלק מהדרך שמוכרח לו לעבור בכדי להגיע אל מקומו האמיתי שהוא הארץ ישראל שלו. ובלי כל המקומות והמצבים האלו [שיש בהם ניצוצות שהוא צריך להעלות ולתקן ולחבר אל נשמתו] לא יוכל להגיע לשם.

לעובדא ולמעשה - ליקוטי הלכות

ובספר 'ליקוטי הלכות' מפרט העניין באר היטב לעובדא ולמעשה. ולפי דבריו פנה השם יתברך אל אברהם והדריכו איך יזכה להיכנס לדרך האמיתית של נשמתו. ובשביל זה אמר לו 'לך לך' – כלומר לך אל עצמך, אל נשמתך. ואיך – 'מארצך וממולדתך ומבית אביך', שהם מרמזים על כל הדברים המונעים מהאדם להגיע אל נשמתו, דהיינו 'ארצך' – הוא הגשמיות של העולם, והכבוד והעצלות שהם יסוד העפר. 'מולדתך' – הם הטבעים והתכונות של כל אחד שעמם הוא נולד, והם מונעים ממנו להתקרב אל הקדושה. 'מבית אביך' – הם חבריו ומשפחתו, שהם מונעים ממנו בדרכי ליצנות וכדומה מלחפש את האמת ולהגיע אל נשמתו. וכאשר יתנתק מכל אלו – אזי יגיע ממילא 'אל הארץ אשר אראך' – דהיינו אל אור נשמתו, שהוא קדושת ארץ ישראל.

וביאור העניין כך הוא:

אברהם אבינו היה הראשון: א. שחיפש את הבורא. ב. שפרסם אותו. ג. שעסק בגמילות חסדים. ד. שזכה לקבל מצות ברית מילה. וכל העניינים האלו הם אחד וכפי שיתבאר.

ונקדים לזה תמיהה פשוטה: מדוע קשר אברהם אבינו את החסד שעשה עם פרסום האמונה, כמבואר בדברי חז"ל שכל מי שהתארח אצלו – הכריח אותו להודות להשם יתברך, ולכאורה הוא נותן טען לפגם בכל החסד שעשה, שנראה כאילו אין זה חסד נקי אלא לשם מטרה אחרת, ומדוע לא חילק זאת לשניים: בית מדרש – ששם מפרסם האמונה, ובית הכנסת אורחים – ששם עושה חסד בלי תמורה, אפילו לא תמורה רוחנית.

אך העניין הוא, שאברהם אבינו היה הראשון שהבין שהשם יתברך ברא את העולם – לא רק בשביל 'לתת' אלא גם בשביל 'לקבל' (כביכול), כלומר שהשם יתברך מקבל תענוג ונחת מהעולם, ועל ידי זה נעשה 'ייחוד' בין שתי צדדים, כאשר השם יתברך משפיע כל השפע של העולם באתערותא דלעילא, והוא מצפה לקבל גם כן מלמטה באתערותא דלתתא [העלאת מ"ן, והמשכת מ"ד].

ומחמת כן היה הראשון ש'חיפש' את השם יתברך. כי קודם אליו – גם הצדיקים שהיו, לא 'חיפשו' אותו אלא ידעו על מציאותו. ורק הוא היה הראשון שלא ידע על קיומו יתברך, ובכל זאת 'חיפש'. והרי כל עניין החיפוש הוא 'לפנים משורת הדין', כי אינו מוטל עליו כלל, אלא יש בזה 'נתינה' אליו יתברך. וכשגילה אותו – לא הסתפק בכך שהוא יודע, אלא הלך ופרסם זאת בכל העולם, וגם זה הוא כביכול 'נתינה' אליו.

ובזה נעשה מרכבה למדת החסד והאהבה, שעניינו נתינה מזה לזה, וכמו שאמרו עליו חז"ל הלשון 'חסיד שמתחסד עם קונו', שהאמין שהשם יתברך נותן לנו חסד, כדי לקבל כביכול בחזרה גם כן חסד [לפנים משורת הדין] ואהבה [נתינה והענקה], ולכן הוא נקרא 'אברהם אוהבי'. ומכאן זה הלך ועשה חסד עם כל באי עולם, אבל התנה זאת בכך ש'יגמלו' חסד בחזרה עם קונו, כי זה כל עניין החסד – לעשות ייחוד בין הנותן ובין המקבל, כשכל אחד מקבל תענוג ותועלת כביכול מהשני.

המשך בעמוד הבא

בפרשת לך לך מתחיל הכתוב לספר באריכות [לעומת שתי הפרשיות הראשונות 'בראשית' ו'נח' ששם סיפר הכתוב בקיצור נמרץ על משך של כאלפיים שנה], כשהוא מתחיל עם אברהם אבינו, ומספר באריכות ובפרוטרוט כל דבר ודבר מחייו במשך כמה פרשיות, ואחר כך עם יצחק ועם יעקב ועם יוסף, ואחר כך [בחומש שמות] על משה רבינו וכל סיפור יציאת מצרים וקבלת התורה, ואחר כך [בחומש במדבר] על דור המדבר.

כי מפרשת לך לך מתחיל 'אלפיים תורה', שבשבילה נברא העולם, וכל האלפיים שנה הראשונים לא היו אלא 'הקדמה' לזה (כפי שהזכרנו במאמרים הקודמים), ולכן מכאן ולהלן נאה ויאה האריכות, כי אכן כאן נמצאת ה'תורה', וללמוד אותה אנו צריכים, כל פרט ופרט.

אברהם אבינו היה הראשון (לאחר חטא אדם הראשון) שהשם יתברך פנה אליו, והחל להדריך אותו ולהורות לו מה לעשות, ואף הבטיח לו הבטחות מופלגות מאד על כך. וזהו התחלת הפרשה "ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וגו' אל הארץ אשר אראך". אמנם יש כאן הרבה תמיהות, הן באופן הפנייה אליו, והן ובעיקר בפרטי ההוראה, וכפי שיתבאר תיכף.

אך תחילה יש להקדים את מה שיתבאר להלן בהרחבה בעז"ה, שכל הפסוק הזה לא נאמר רק לאברהם, אלא לכל נשמה מישראל. וכמו שדרשו חז"ל ("בר לט, א) על זה את הפסוק (תהלים מה) "שמעי בת וראי והטי אזנך, ושכחי עמך ובית אביך", שדומה למה שנאמר לאברהם "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך". נמצא שכפי מה שנבין את ההוראה שניתנה לאברהם, נוכל ללמוד ולהבין מה ההוראה שניתנת לכל נשמה ונשמה מאתנו.

הפליאות הם: א. לא מובן מה פתאום פנה אליו השם יתברך וביקש ממנו לעשות דבר כזה, ועל מה מגיע לו הבטחות כאלו (רמב"ן). ב. בתחילה לא נראה אליו ה', אלא רק דיבר אליו. ורק לאחר מכן כשהגיע לארץ ישראל נאמר 'ורא אליו ה', ובמה נשתנה מיצחק ויעקב ומשה ושאר נביאים שמיד נגלה אליהם ה' (אור החיים). ג. ההוראה תמוהה מאד 'לך לך' – להיכן – 'אל הארץ אשר אראך', הוראה שאין בה שום הוראה, כי להיכן יתחיל ללכת (רש"י, רמב"ן, אור החיים, קדושת לוי). ד. צריך להבין ריבוי הלשונות 'מארצך וממולדתך ומבית אביך', שלכאורה כולם אחד (רמב"ן, אור החיים, ליקוטי הלכות). ה. הלשון 'לך לך' הוא משונה ולכאורה מיותר (רש"י, ליקוטי הלכות). אמנם לדברי הרמב"ן כך דרך המקראות).

ביאור פשוט – רש"י ורמב"ן

בדברי רש"י והרמב"ן מבואר, שהתחלת העניין היה מה שמבואר בסוף פרשת נח 'ויצאו אתם מאור כשדים' שבפסוק זה מרומז מסירות נפשו של אברהם אבינו, שהיה חזק באמונתו עד שהסכים ליפול לתוך כבשן האש, ונעשה לו נס וניצל, ובהמשך לזה ביקש ממנו השם יתברך שיתרחק ממשפחתו ובני ארצו, וילך לארץ ישראל ששם יוכל להמשיך באמונתו בלי מפריע.

ועל זה הבטיח לו כל הברכות האלו, כדי שיוכל להמשיך בעבודתו בלי מפריע. ולכן נאמר בלשון 'לך לך' – שפירושו 'בשבילך', להנאתך ולטובתך. והטעם שלא אמר לו היכן המקום – הוא כדי לחבבה בעיניו. והטעם שלא נגלה אליו בתחילה הוא משום שעדיין לא היה בארץ ישראל, ולכן רק דיבר אליו (בחלום או ברוח הקודש – רמב"ן), ורק כשהגיע לארץ ישראל נגלה אליו.

והטעם שאמר לו 'מארצך וממולדתך ובית אביך' – הוא כדי להקל עליו העניין, ולכן הזכיר העניין מדרגה לדרגה; בתחילה אמר 'מארצך' [דהיינו מדינתו] שהוא הקל ביותר, ואחר כך אמר 'מולדתך' [דהיינו החברים] שהוא קשה יותר, ולבסוף אמר 'מבית אביך' [דהיינו המשפחה] שהוא קשה יותר.

הרחבת העניין – אור החיים וקדושת לוי

בדברי האור החיים' מבואר שהשם יתברך הוליכו מדרגה לדרגה; בתחילה רק דיבר עמו בלי להתגלות אליו, וגם לא גילה לו להיכן ללכת אלא רק מהיכן לצאת, והזהירו שיצא 'מארצך וממולדתך ומבית אביך', כלומר שיעזוב את ארצו לבדו ולא יקח עמו בני משפחתו [כמו שעשה בתחילה כשיצא מאור כשדים]. וכל זה היה כדי לנסותו. ואחר כך מיד כאשר שמע אליו והתחיל ללכת - מיד גילה לו להיכן לילך, וכשהגיע לשם - מיד נגלה אליו. וכאשר נפרד לגמרי ממשפחתו ושילח אף את לוט - אז הראה לו את כל הארץ.

תבייבי דרך \\ הליכה עם תורה על רבינו \\ התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן זולק א' תורה א'

עבודת היום \\ פנינים על סדר סדר היום והתפילה

אחר התפילה עוסקים בעבודת האכילה, ובאמת עיקר קדושת האכילה יסודו בעניין זה לידע שיש פנימיות ושכל בעניין האכילה, ואינו סתם מעשה בעלמא, רק יש בזה בירור ניצוצות, ויעוי' בליקו"מ [ס' יט] שעיקר האכילה צריך להיות מהאותיות שבמאכל, כי כל מאכל לפי עניינו יש בו אותיות, ומובן שם שהצדיק זוכה לידע בזה בבירור מה הם האותיות ששייכים למאכל הזה והוא משלים בזה את לשון הקודש, אבל גם שאר המון עם שאין זוכים לידע מזה, ע"כ עליהם להאמין בזה שיש אותיות במאכל, והטעם והמראה והריח הם ציון וסימן על האותיות, ועי"ז ממילא כל הגישה לאכילה היא גבוהה יותר ומרוממת יותר, שזה שורש יסוד קדושת האכילה.

ובאמת אכילת איש הישראלי היא יקרה מאוד ונעשה על ידה ייחוד אפיו באפיו [כמבואר בליקו"מ ס' סב], אלא שמחמת מציאות הגלות נפל החן והחשיבות של איש הישראלי ואין אדם יודע מחשיבותו וכוחו, ונדמה לו שהאכילה היא סתם עניין של תאוה בעלמא, ועל כן נופל באמת לתאוה ואוכל בשביל הנאת גופו ומילוי כרסו, אבל עיקר העבודה הוא לידע ולהאמין בחן והחשיבות של איש הישראלי ולידע שבאדם האכילת איש הישראלי הוא עניין אחר לגמרי, מאחר שאוכך מתוך אמונה ומברך לפניו ולאחריו ואינו אוכל דבר אסור, שאז כבר בוודאי מברר בירורים הרבה באכילתו וראוי לו לשמוח מאוד מאוד ולאכול מתוך התחזקות ושמחה [כמבואר כ"ז בליקו"ה הל' חלה ה"ד].

ואחר כך עוסקים בתורה, כל אחד לפי עניונו, והעיקר הוא להאמין בכח התורה שעי"ז מכניעים היצר הרע, ונותנים כח למלכות דקדושה לקבל מאור השכל, וכן ע"י לימוד התורה נותנים כח לכל הצדיקים שבמלכות דקדושה שכולם מקבלים כח נפלא מאוד, ובפרט בלימוד התורה בכח, הן בעמל ויגיעה לברר הדברים כראוי, והן בזמן של מוחין דקטנות שאין לו כח ללמוד והוא מכריח עצמו לעסוק בתורה לפי כוחו בבחי' משכחו לבית המדרש, שכל זה הוא בבחינת תורה בכח, וכמבואר כ"ז בפנים, וכשייתבונן האדם בכל זה בוודאי יתלהב ליבו לעסוק בתורה כראוי.

וכפי המבואר בפנים, אם אין האדם עוסק בתורה הרי היצר הרע רוצה להחטיו ולעשותו משוגע ממש, ואין שום דרך להכניע את היצר הרע כי אם ע"י עסק התורה שהוא מכניע את היצר הרע בבחי' מקלות ובבחי' שמות [כפי שמבאר בפרפראות לחכמה שהוא שני בחינות יעו"ש], וממיל' יבין האדם עוצם החיוב לעסוק בתורה כי בלא זה בוודאי היצר הרע יכשילו, ואפילו לא ידע מזה כי היצר הרע מתלבש עצמו במצוות, וע"כ מוכרח כל אחד לקבוע קביעות בתורה, כל אחד לפי עניונו וכוחו, ועי"ז יציל מהיצר הרע.

וכפי המובן במאמר, עיקר ליוד התורה הוא מתוך אמונה שיש פנימיות בכל דבר, הן בתורה עצמה, והן בכל ענייני העולם, ועי"ז יזכה ע"י התורה שיהיה לו כלי, בבחי' נ', שע"י יוכל להאיר לו אור השכל שבכל דבר להתקרב להשי"ת ע"י אותו הדבר.

* * *

על הפרשה \\ פנינים על פרשת השבוע

ארץ ישראל הוא עיקר מקום השכל דקדושה, [וכן שאר כל התיקונים המבוארים בתורה, וכמו שהארץ בזה בזמרת הארץ, ולחיבת הדברים נעתיק לשונו וז"ל שם 'ארץ ישראל שם עיקר הארת אור השכל בחי' אורא דא"י מחכים. ועל כן נקראת ארץ ישראל בחינת נחלת יעקב

המשך מעמוד קודם

שנקרא ישראל על שם השכל והמוחין שהם בחי' ישראל. אותיות לי-ראש כידוע. שזה בחי' ראשית המבואר בפנים. וארץ ישראל נקראת ארץ החיים. ע"ש החכמה שהיא בחי' חיות בחי' חית. והיא ג"כ בחי' מלכות כידוע. שמלכות נקראת ארץ. ומלכות בחי' לבנה. ועל כן עיקר קידוש החודש על פי הראי' הוא ע"פ ב"ד שבארץ ישראל. והיא בחי' היצר טוב. כי שם עיקר כחו. כמובן במפרשים על מאמר רז"ל בנדרים מכדי ונתן לך שם לב רגז בבבל הוא דכתיב. ושם עיקר מקום התורה והתפילה. כמארז"ל אין תורה כתורת א"י. והמתפלל בחוץ לארץ יכוון לבו כנגד א"י. ושם עיקר החן. כי נקראת ארץ צבי מלשון צבי תפארתו שהיא בחי' חן. ועל כן היא ת' פרסה כנגד בחי' הת' המבואר בפנים. ועיין מאורי אור אות ת'. וזה בחי' טוב מלא קף נחת שדרשו רז"ל על ארץ ישראל].

ועפי"ז נפלא מאוד מה שעיקר האופן לזכות לארץ ישראל הוא דייקא ע"י האמונה בפשיטות, שזה בחינת הצווי' "לך לך מארצך וכו' אל הארץ אשר אראך" שנצטווה אברהם אבינו, והיה לו בזה נסיון שלא ידע כלל להיכן הולך אלא היה צריך להשליך שכלו ולילך מתוך אמונה שבאדם הוא הולך למקום טוב, כל זה הוא בחי' האמונה שאי אפשר לזכות לארץ ישראל כי אם ע"י זה, כי השכל הוא אור גדול מאוד ואי אפשר לזכות אליו כי אם ע"י בחי' נון שהוא בחי' האמונה, וכמו כן ארץ ישראל שהוא בחי' מקום החכמה והשכל כנ"ל, אי אפשר לזכות לזה רק ע"י אמונה פשוטה שהוא בחי' נ'.

ומבואר שבפרשה ששיצא אברהם אבינו לילך לארץ ישראל "וילך אתו לוט", ומבואר בזה"ק שזה רומז על היצר הרע שבא ומתלווה אל האדם בעולם הזה ורוצה למנעו מהקדושה, והיינו כי זה עצמו עיקר כח היצר הרע, למנעו את האדם מההסתכלות בשכל ומהאמונה שיש שכל בכל דבר, וע"כ דייקא כשרוצה לבוא לארץ ישראל שהוא מקום החכמה והשכל, מתלווה עמו היצר הרע שהוא בחי' לוט.

ועיקר התיקון לבחי' לוט שהוא היצר הרע הוא רק ע"י שהוא נכנע לבחי' אברהם, זה בחי' תורה בכח שמכניע את היצר הרע, וכמו שמבואר בכל הפרשה שכל זמן שהיה לוט נכנע לאברהם היה צדיק, וברגע שנופרד מאברהם נפל מאוד, כי היצר הרע רוצה לעשות את האדם משוגע ממש והעיקר הוא להכניע אותו תחת הקדושה שזה ע"י לימוד התורה בכח שבכוחו להכניע את היצר הרע בבחי' מקלות ושמות וכמבואר בפנים.

ובאמת זהו דרך העמידה בכל הנסיונות, ע"י שיועד ומאמין שבאדם יש בעניין הנסיון הזה רזין עילאין ופנימיות נפלא ונורא מאוד שיכול להיתקן דייקא על ידו, ע"י שיעמוד עכשיו בנסיון הזה, וזה היה הכח של אברהם אבינו לעמוד בכל הנסיונות ע"י שהאמין בהשי"ת וידע שבכל דבר יש רזין עילאין, ויש לרמז זה בפסוק "ויאמן בה' ויחשבה לו צדקה", ויעוי' ברש"י וברמב"ן שיש בזה שני פירושים אם הכוונה שהחשיב אברהם דבר זה לצדקה או שהשי"ת החשיב לאברהם דבר זה לצדקה, ועפ"י הנ"ל שניהם עולים לדבר אחד, כי אברהם מצד עצמו החשיב דבר זה לצדקה, היינו שידע והאמין שבאוי עניין זה הוא צדקה וחסד מאת השי"ת, כי יש בזה תיקונים נפלאים ורזין עילאין [וצדקה בפרטות הוא רמז לבחי' תיקון המלכות כידוע], ועי"ז עמד בנסיון, ואז החשיב לו השי"ת דבר זה לצדקה ולזכות, עד שבזכות זה זכה להארת השכל דקדושה.

וזה עניין ברית בין הבתרים שאי אפשר לזכות לגאולה וישועה רק ע"י הגלות בבחי' ועבדום ועינו אותם וכו', ורק ע"י זה אפשר לזכות לרכוש גדול הוא בחי' השכל דקדושה, כי כן הוא הסדר שאי פשר לזכות לשכל רק ע"י האמונה, שזה בחי' הגלות שחיבים לעבור ולהתחזק אז באמונה, ורק עי"ז יוכלים לזכות לאור הגאולה.

ובשביל זה קיבל מצות 'ברית מילה', שהוא הביטוי לכל זה. כי 'ברית' – עניינו חיבור של אהבה בין שתי צדדים, והשם יתברך גילה לו בזה שצדק בדרכו, והסכים עמו לכך וכתר עמו הברית. נמצא שאברהם אבינו היה 'ראש למאמינים' ראש לנימולים' ראש לגומלי חסדים' – וכולם אחד.

* * *

והנה מחמת שהוא זכה לכך – להיות הראשון שהתעורר באתערותא דלתתא, על כן הנהיג אותו השם יתברך בדרך זאת, כי בכך חפץ השם יתברך. ומשום כך - לעומת שאר הצדיקים שהשם יתברך כביכול 'קרב עצמו אליהם', כי הם לא התעוררו להתקרב אליו, ולכן נגלה עליהם מיד – אצל אברהם אבינו לא עשה כן, אלא להיפך - קירב אותו אליו.

ולכן פתח ואמר לו 'לך לך' – כלומר, התחל ללכת אל נשמתך, שהוא החיבור והקרבה עם השם יתברך. וזה גם הכוונה 'ארץ ישראל', כמבואר בדברי הזוה"ק שארץ ישראל אינו רק שם מקום, אלא שם של דרגה, שהוא שלימות הגילוי של הנשמה. ולכן לא גילה לו היכן זה, כי זה התכלית – שיחפש זאת בעצמו באתערותא דלתתא.

וגילה לו היכן הוא ההתחלה, שהוא 'ארצ' 'מולדתך' ו'בית אביך' – שהם מהות כל הדברים המסתירים ממנו את קדושת נשמתו [שהיא קדושת ארץ ישראל], ושם נמצא עיקר בחירתו וחיפוש, לחפש איך להזדקק מהם ולהפוך אותם אל הקדושה. ואז, כשילך בדרך זו ויתקדם מדרגה לדרגה – יתגלה לו ממילא 'הארץ אשר אראך' – שהוא קדושת נשמתו, ואזי זכה לזה בעצמו באתערותא דלתתא.

ואברהם אבינו חפץ בכך, והתחיל להתייעג לילך בדרך זו. וכמבואר בזה הקדוש גודל היגיעה והחיפוש שהיה לו אחר קדושת ארץ ישראל [כמובא שם הרבה לשונות: יגע וחיפש ודקדק וחקר ובדק ואיזן וחיקר וכו' עד שנתגלה לו]. ויחד עם זה היה לו עשרה נסיונות [שלא היה לשום צדיק לפניו], כל זה כדי לסייע לו בדרכו לילך ולהתקדם מדרגה לדרגה, עד שיזכה הוא בעצמו להתקרב להשם יתברך, ולא רק לקרב את השם יתברך אליו.

וזה תחילת היהדות, והתחלת הכניסה לעבודת ה', שעל זה בא הפסוק 'שמעי בת וראי' להדריך כל נשמה מישראל בדרך זאת. לידע ולהודיע שהעולם הזה הוא מקום של הסתרה, שכל תכליתו הוא להבין שהשם יתברך ממתין ומצפה מתי נתעורר מצדינו לחפשו ולהתקרב אליו, דרך כל המסכים וההסתרות הללו, והוא מוליך ומדריך כל אחד בדרך המיוחדת אליו, כאשר כל המקומות והמצבים שעובר בהם – הם כולם חלק מהדרך המיוחדת אליו להגיע אל הגילוי האלוהי המיוחד אליו, שזהו נשמתו וה'ארץ ישראל' שלו. ואם ידע כל זה – יהיה לו רצון וכן חושק לעמוד בנסיונות הללו, שאינם כדי להריק, אלא אדרבה כדי להביא אל הייחוד והברית האמיתית עם השם יתברך.

ועל זה באים כל הברכות: 'ואעשך לגוי גדול וגו', כלומר אם תלך בדרך זו לא יחסר לך כלום, ואדרבה, דווקא על ידי כך תגיע לכל הטובות שבעולם בגשמיות ורוחניות.

שמים עזר אותו 'הכוס אינה טובלה, המתן ואביא כוס אחרת', העגלון הניף יד בבטולו, 'מה משנה טובלה או לא טובלה... הוא הפטיר בזלזול. התלמידים שקלטו את חילופי הדברים החליפו ביניהם מבטים רבי משמעות, הם כבר הבינו היכן מונח העגלון שלהם.

מאוחר יותר ביררו ואימתו את חשדם – אשת העגלון לא הקפידה על טבילת מצווה.

אבל הדיבור נושא לא רק את חתימותיהם ועקבותיהם של הדברים השלייליים, גם דברים טובים נותרים חקוקים בדיבור וגם כל דבר שעובר עלינו.

ולכן אם השאיפה שלנו היא להביא את עצמנו לפני השם יתברך, הדרך הטובה ביותר היא לדבר אליו, מתוך מה שעובר עלינו. זו מיומנות נרכשת, מתבודדים מנסים ינסו לדבר לא את מה שנראה להם מתאים או מרגש לדבר, אלא את מה שקורה להם עכשיו, או אפילו את מה שלא קורה להם.

כדאי מאוד לשנן את הכלל הזה: אפשר לדובב כל אדם, צריך רק לדעת איך לדבר אליו כדי לגרום לו לדבר. באותו אופן אפשר לדובב כל מצב, אם הקו המנחה שלנו הוא שהדיבור צריך לנבוע ממני ומתוך המקום בו אני נמצא. וכך מדריך רבי נחמן את המתבודד שלא מצליח לחלץ מפיו ולו מילה אחת, 'לעשות לו שיחה ותפילה מזה בעצמו', כלומר – אתה לא מצליח לדבר? מרגיש מרוחק ומנותק ושואל את עצמך אם אין לי דיבורים אז מה זה שווה?

מדוע אתה משוכנע שחוסר דיבורים אינו נושא ראוי לשיחה טובה? אם הדיבורים צריכים לבוא מהמקום בו אתה נמצא, חפש את המילים בדיוק היכן שאתה, דבר עם הקדוש ברוך הוא על המילים שאין לך "ועל זה בעצמו יצעק ויתחנן לפניו יתברך, שנתרחק כל כך, עד שאינו יכול אפילו לדבר. ויבקש מאתו יתברך רחמים ותחנונים, שיחמול עליו ויפתח לו, שיוכל לפרש שיחתו לפניו" (ליקו"מ תנינא תורה כ).

ליקו"מ תורות לא נא ועוד) שהדיבור הוא הנפש, כשאנחנו שותקים הנפש לא מופיעה בחוץ, הדיבור מוציא את הנפש החוצה, ויש לכך השלכות לטוב ולמוטב. זו למשל הסיבה מדוע חשוב כל כך להקפיד על הדיבור ועל נושאי הדיבור. וזו אחת הסיבות מדוע כדאי להיזהר ולא לשמוע דיבורים של אנשים לא טובים – אתה לא רוצה באמת את הנפש שלו בתוך האוזניים שלך.

ההתבודדות נקראת על שם הבדידות אבל היא לא העיקר, הבדד מאפשר לבודד את הנפש מכל מה שמסיח דעת ולאפשר לה לדבר את עצמה, ההתבודדות עצמה היא הדיבור הישיר אל השם, הבדידות היא הסביבה שמתאימה לכך.

ואם אנחנו מבינים שהדיבור הוא הנפש, ושההתבודדות אנו שואפים להעמיד את הנפש שלנו לשיחה עם השם יתברך, אם כן יש לנו עצה מעולה לכל מצב ממש.

הפסוק אומר 'קחו עמכם דברים ושובו על השם', כשאתה רוצה לעשות תשובה, קח איתך דברים ושוב אל ד'.

הדיבורים כפי שמוסבר בספרים הקדושים (ראה ליקו"מ תורה ד) נושאים את הרושם של כל המעשים שלנו, כי כל המעשים מותירים רושם בנפש, וכשאדם מדבר הוא מדבר את המעשים שלו.

מסופר על הבעל שם טוב הקדוש שאמר פעם לתלמידיו שמעשיו של האדם מותירים את רישומם על דיבורו, ומי שיועד להאזין יוכל לשמוע בשיחתו של אדם ואפילו באמירות סתמיות, אם חטא ח"ו באיזה חטא או עוון.

באותו היום הצטרפו התלמידים לבעל שם טוב שיצא לאחד ממסעותיו, לפני שעלו על העגלה הורה להם לשים לב לדיבוריו של העגלון. כעבור כברת דרך הגיעו לפונדק דרכים, כדי לנפוש ולטעום משהו. גם העגלון נכנס הוא מצא על השולחן כוס וביקש למזוג לעצמו משקה, אולם בעל האכנסיה שהיה יהודי ירא

אנחנו עדיין מחפשים דרכים לפתיחת הפה. בשיחה הקודמת דיברנו על מפתח הוודיה, והפעם נלמד על אפשרות נוספת. אבל לפני שנדבר על התבודדות לא מוצלחת אולי כדאי שנתחיל מההתבודדות שאנחנו חולמים עליה, השיחה המושלמת עם השם.

בהתבודדות החלומית אנחנו פותחים את הפה והדיבורים פשוט מחליקים החוצה בשצף קצף, בהתלהבות. געגועים תוססים בלב, תשוקה בוערת בשפתיים... טוב, לא נגזים, נסכים להתפשר גם על משהו צנוע יותר, העיקר שיהיו דיבורים.

אבל אז מגיעה שעת ההתבודדות, הזמן שקבענו, אנחנו מגיעים למקום המפגש מביטים בשעון, זה אמור להתחיל... איפה הדיבורים?

אין, הם לא באו.

מאיפה הם אמורים לבוא בעצם? מהיכן אנו מצפים מהם להופיע?

הדיבור הוא הנפש, ולא תמיד הנפש שלנו מצליחה לעלות על הלשון ולהביע את עצמה. לפעמים היא תקועה אי שם עמוק בלב, מסתגרת, ואז אין לנו דיבורים כי אין לנו חשק לדבר, או כי לא יודעים על מה.

האמת, שאין מה לדעת, הדיבור בהתבודדות לא בא מתוך ידיעה כלשהי, זו לא שיחת עסקים או הרצאה שכדי לדבר עליך לדעת מה לומר. התבודדות היא פרק הזמן שאדם עומד מול ריבונו של עולם ומאפשר לנפש שלו לדבר את עצמה. נחזור שוב, כי זה המפתח: לאפשר לנפש לדבר את עצמה!

ואם היא לא רוצה לדבר, מה?

מצוין, אז יש לך על מה לדבר – ספר לריבונו של עולם איך זה כשהנפש לא רוצה לדבר.

זאת לא בדיחה, ברצינות, הדיבורים הם הופעה חוץ גופית של הנפש. כתוב 'נפשי יצאה בדברו', ומכאן לומדים (ראה

זכורות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חברות חניכי הישיבות ב"ב	יום ראשון בשעה: 7:40 בערב	0548487317
בני ברק קריית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית מרטי בשעה: 10:00 ובכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק בית שמש	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
קריית ספר	בית מדרש 'צנח ישראל!'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר רח' מסילות יוסף 34 (מאחורי בר' כל')	0548528387

קו 'המקורבים' - זוגי הישיבות בני התורה
המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע א'
077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת הגליון הנפלא 'הקבוצ'.
שלוחה: 3	לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה ויעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 415 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א ש. 7 - הזוה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - קווי תוכן נוספים (מרכזיות: ברסלב \ פנימיות התורה \ האמונה). 2 - שירי ברסלב. 314 - שירים כלליים. 5 - שירי 'ירש'ו'. 6 - תיקון הכללי בניגון.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות.

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון האימייל, למוקדי הפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM * * *

ניתן לתרום \ להזמין את הגליון עד לביטחם דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, וכשהתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושהיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות! * * *

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות. גם טכניות). בהצלחה!!

אמר רבינו הקדוש: 'רציתי שהענין שלי יתפשט בכלבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!' (שינוי ערפי קודש' ז"ב, סימן ז"ר)